

De Hervaut

VAN DE

Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124).

Zondag 3 Mei 1891. N°. 697.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE van De Hervaut, Amsterdam.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden f 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent. Abonnementen worden aangegomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam. Advertenties: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elke regel meer 15 Cent. Aanvragen en vermelding van liefdegaven en Verslagen van Vereenigingen 10 Ct. per regel.

ZONDAGS-AFDEELING XXXI.

De Sleutelmacht.

Opdat zij moogt weten, hoe men in het huis Gods moet verkeren, hatwelk is de gewoonte des levenden Gods, een pilaar en vastigheid der waarheid. 1 Tim. 3: 15.

IV.

Is de sleutel van uw kerk tegelijk een sleutel op de poorte van het Koninkrijk der hemelen? Neen, zegt Rome, de sleutel op mijn kerk is niet een sleutel, maar de sleutel, de eenige sleutel op de poorte van het Rijk der heerlijkheid; terwijl omgekeerd de Moderne, de Ethische en de Irenische antwoordt: Op mijn kerkdeur zit gansch geen sleutel meer. Wie wil, kan bij ons inkomen. Tenzij om kerkelijke geschillen, zullen we niemand de deur meer wijzen. „Open ho!“ is tegenover de Belijdeniskerk zelfs onze leuze.

Deze tweerlei opinie nu omtrent de uitoefening der Sleutelmacht onderstelt tweeërlei geheel uiteenlopende zienswijzen, omtrent de verhouding waarin de kerk, gedacht als Lichaam van Christus, staat tot de kerk, gedacht als kerkelijk instituut op aarde. Te deren opzichte toch staat het voor Rome vast, dat deze twee één zijn. De kerk, wier hoofd de Bisschop van Rome is, is zelve het mystieke lichaam van Christus, en aan deze kerk komt altoos alle macht toe, die door Christus in dit Lichaam is uitgestort. Hier vallen de twee dus saam. Elk onderscheid tusschen de zichtbare en de onzichtbare kerk is met de gaafheid der Roomsche belijdenis onbestaanbaar. Ge moogt er geen spie tusschen steken. Ondervraagt ge nu daarentegen de Modernen, Ethischen en Irenischen, dan zullen deze drie natuurlijke elk in hun eigen taal spreken; maar „der langen Reden kurzer Sinn“ zal bij alle drie neerkomen op hetzelfde resultaat, waartoe voor ruim een eeuw, het rationalisme reeds gekomen was: Het kerkelijk instituut in zijn uitwendige verschijning is niets dan een collegiaal genootschap.

Diensvolgens leert Rome dan ook ten opzichte van de Sleutelmacht, dat de pauselijke hiërarchie, de uitsluitende beschikking over deze Sleutelmacht heeft, en door middel van deze Sleutelmacht den hemel voor zondaren sluit of opent; terwijl omgekeerd de Modernen, Ethischen en Irenischen van geen Sleutelmacht hoegenaamd meer willen afweten. Niet op het stuk van de leer, want ze huldigen hetzij theoretisch, hetzij feitelijk de meest onbeperkte leerwijze; en evenmin ten opzichte van morele overtreders, want wel omtrent ze nu of dan een predikant, die in openbare dronkenschap verviel, uit zijn ambt, maar dit doen ze uitsluitend als politiemaatregel, omdat die man in het ambt niet meer bruikbaar is, en sonder daarmee ook maar het allergeingste te willen uitspreken omtrent zijn eeuwige zaligheid of rampzaligheid. En waar de Modernen, Ethischen en Irenischen dan nog het meest iemand uit hun kerk bannen, ter oorzaak van kerkrechtelijk verzet tegen hun kerkelijk waanbedrijf, is dit in hun oog in het minst niet het slaan van den ban; maar uitsluitend een declaratie, dat men in zulk een collegiaal Genootschap sulke principiële tegenstanders van het collegiale kerkrecht niet kan toelaten noch er in kan dulden. Het is dus niet te veel gezegd, zoo we beweren, dat bij de Modernen, de Ethischen en de Irenischen de Sleutelmacht doodeenvoudig is afgeschafte en niet meer bestaat. Wel wordt ze door de Ethischen, meer nog dan door de Irenischen, min of meer gehandhaafd in de Bediening van het Woord, d. w. z. als conditionele uitspraak om den kansel van binding of ontbinding der zonde; maar ook hierbij is het begrip van Bediening des Woords geheel scheef getrokken; en als kerkelijke rechtspraak kennen ook de Ethischen de Sleutelmacht ganschelijk niet meer. Er neigen ze dan nog naar de geestelijke zijde van de Roomsche blecht.

Doch ook in kerkelijke kringen, die noch Modern, noch Ethisch, noch Irenisch willen zijn, is het besef van de betekenis, die aan de Sleutelmacht zij te hechten, zeer verzwakt en soms geheel verloren gegaan. Wie toch met eenige opmerkzaamheid de geschiedenis van de kerken der Methodisten en Baptisten, en evenzoo die van de Presbyteriaanse kerken in Engeland, Schotland, Ierland en Amerika gadesloeg, kan tot geen andere conclusie komen, dan dat ook in deze kerken het collegiale waanbegrip steeds dieper wortel schoot. Wortel schoot in dien zin, dat men zichzelf be-

schouwde als een kring van geestverwanten, die tot op zekere hoogte eenstemmig dachten over God en goddelijke saken, en daarom geen samenwerking toelieten met hen, die tegenovergestelde meeningen waren toegedaan. Bleek dus op eenigszins nootdruipende wijze, dat iemand in hun kring reageerde tegen hetgeen deze kring bedoelde, dan banden men zoo iemand of sneed hem af. Daarbij echter dacht men er in de verste verte niet aan, dat zoo iemand ter oorzaak van deze afsnijding nu ook in verkeer met opzichte tot zijn eeuwige zaligheid verkeerde; maar verklaarde men alleen, dat het niet aanging, langer met hem saam te werken. Traad dus zoo iemand over in een anderen kring, dan vond men hier niets hinderlijks in, en waardeerde vaak zelfs den ijver, waarmee hij in dien nieuwen kring voor zijn denkbeelden opkwam.

Iets hiervan is ook bij de Christelijke Gereformeerden ten onzent gezien. Niet in de theorie, maar in de praktijk. In de theorie toch hield men zich niet alleen aan de Gereformeerde belijdenis, maar ging vaak zelfs daarboven uit, door zijn eigen kerk als in volstrekt zinn „de ware kerk“ te noemen. Daarentegen is het in de praktijk herhaaldelijk voorgekomen, dat een kerkeraad één of meer personen eenvoudig af-sneede op grond van kerkelijke bijslijfs. Er was dan noch bedenkelijke ketterij noch openbare en roepende zonde in het spel, maar meestal zekere moeilijkheid die zich in het kerkelijk samenvoelen had voorgedaan. Er werd dan onderwerping geteisch, en bleef deze uit, dan zag men de noodzakelijkheid niet in, om zich duurzaam den last van zulk opgedrongen geselschap te getroosten. En dit behoefde immers ook niet, zoo waande men dan. Immers de kerkeraad, gerugsteund door de Classis en de Synode, had het onbetwistbaar recht, om zulk een lastig en hinderlijk persoon zijn deelgenootschap aan de kerk te ontnemen. En zoo is het dan ook feitelijk meer dan eens geschied, dat men zoo iemand eenvoudig een briefje thuis zond, dat hij op had gehouden tot de kerk te behooren. Zoo was men dan van hem af, en de eéne doode vlieg kon niet voortgaan de apothekerszelve te bederven. Dit was dus in het minst geen oefenen van de Sleutelmacht noch ook de uitoefening van eenige kerkelijke discipline in den zin van Art. 32 der Belijdenis. Integendeel „men had met niets te doen dan met een bestuursmaatregel, een uiting van collegiale macht, een afsnijding van de gemeenschap. Gevolg waarvan was, dat zulk een kerkeraad op de vraag: „Acht ge nu dat deze afgesneden persoon ook van Godswege buiten zijn hemel gesloten is?“ stellig zou geantwoord hebben: „In geen deele.“

Uit dezen stand van zaken nu blijkt genoegzaam, dat de eigenlijke betekenis der Sleutelmacht almeer teloor is gegaan, en zelfs onder overigen geod Gereformeerden aanmerkelijke schade leed. Men wane toch niet dat het alleen de Christelijke Gereformeerden zijn, die ten dege, door de collegiale vormen misleid, op doolpaden geraakten; veeleer dient geconstateerd dat ook bij de meesten onzer Gereformeerden de begrippen omtrent de Sleutelmacht steeds onzuiverder zijn geworden. Iets wat, zoo lang ze kerkelijk niet georganiseerd waren, op het stuk van de kerkelijke rechtspraak wel minder uitkwam, maar zich te duidelijker verried in zake de Bediening des Woords. Vroeg men toch aan deze lieden of ze den Heidelbergsechen Catechismus niet toestemden, wat deze in het Antwoord op Vraag 83 en 84 over de Sleutelmacht in de Bediening des Woords bleed, dan aarzelden ze geen oogenblik hierop ja te zeggen. Onderzocht ge nu echter nader, of dit ook feitelijk gemeend was, zooals de Catechismus het bedoelt, dan bespeurd ge alras, hoe alle inzicht in het diepzaand onderscheid tusschen de Oefening of gemeedelijke toespraak en de eigenlijke Bediening des Woords nagenoeg geheel was teloor gegaan. Wie iets zei, en in welke kwaliteit hij het zij, deed er niets toe. De vraag was maar, of er een gemeedelijke, stichtelijke spreker op den kansel stond, die roerde en meesleepte. Als men dat maar had, was men tevreden. En indien er niet ook nog een Doop en een Avondmaal ware geweest, waarvoor een oefenaar geen brevet had, kan men er stellig op aan, dat straks alle ambt zou verworpen, alle kerkelijk instituut zou verwaarloosd zijn, en men volkomen vrede zou gehad hebben, met een samenkomst, waar dan ook, en door wien ook saamgeroepen, mits de man die sprak, maar den toon aansloeg dien men wenschte. Van een Sleutelmacht in de Bediening des Woords is dus feitelijk ook bij deze Gereformeerden schier alle heugenis te loor gegaan, en feitelijk zijn

ze aan de Belijdenis van vraag 83 en 84 geheel onvallen.

Re-schiet dus niet anders op over, dan deze belijdenis omtrent de Sleutelmacht weer uit den grond op te bouwen, en daartoe dient in de eerste plaats de verhouding besproken, die tusschen het kerkelijk instituut en de mystieke kerk als Lichaam des Heeren bestaat. Rome had elk onderscheid tusschen het onzichtbare en de zichtbare kerk laten te loor gaan. De Hervormers, zoowel Luther als Calvijn, hebben op dit onderscheid weer vollen nadruk gelegd. En daarom voegt het ons, a's zonen der Hervorming, ons van de betekenis van dit leerstuk weer helder bewust te worden.

Daarbij sta op den voorgrond, dat de onzichtbare kerk niet hetzelfde is als het Koninkrijk der hemelen. Beide begrippen moeten wel onderscheiden. Het Koninkrijk der hemelen namelijk, of het Godrijk, is een rijk in eigenlijken zin, en wel het absolute Rijk. Wie toch God Almachtig in zijn Souvereiniteit belijdt, belijdt daarmee tevens, dat er ten principale en ten finale slechts één Rijk denkbaar is, en dat alle rijk van een koning of keizer op aarde, nooit iets anders zijn kan, dan een zwakke nabootsing van het rijk waarin God als Souvereine Heere en Koning heerscht. Naast het Rijk van God is geen ander rijk denkbaar noch bestaanbaar, om de eeuwige reden dat de grenzen van het Rijk van God alleen door God zelve kunnen bepaald worden. Was er toch een andere macht buiten God, die aan zijn Rijk grenzen stelde, dan zou God de Heere hierdoor in een staat van afhankelijkheid geraken, wat strijdt met zijn volstrekte Souvereiniteit. Evenals er geen souvereiniteit op aarde kan bestaan, anders dan als afgeleide, geschonkene en door God verleende souvereiniteit, juist evenzoo, is op aarde geen denkbaar, dan als een onderdeel, een wingewest of een dependente van het Rijk van God. Dit Rijk van God is dus daarin gegrond, dat Hij God is. Dit Rijk staat zoalng de schepping er is. Dit Rijk omvat heel die schepping. Aan de macht van dat Rijk kan geen deel van zijn schepping noch eenig creatuur zich onttrekken. En zoo zien we dan ook in de Heilige Schrift, dat zelfs de zondige kringen op aarde, en de macht van Satan in het graf en in de hel, ons steeds worden voorgesteld als aan God onderworpen, van Hem als souverein Gebieder afhankelijk, en altoos deel van zijn rijk uitmakende. Deswege heet Hij de Heere der heeren en de Koning der koningen.

En toch is het niet dit Rijk wat bedoeld wordt, als de Heilige Schrift ons spreekt en betuigt van het Koninkrijk der hemelen. Dan toch kon er niet staan; „Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen“; kon er niet gesproken worden van „een weeroprichting van het Koninkrijk“ en ging het niet aan dit Koninkrijk als toekomstig voor te stellen; daar immers het Souvereine Rijk van God Almachtig alle eeuwen door den hemel en de aarde en de hel omvat. De verklaring nu van deze schijnbare tegenstelling ligt hierin, dat God de Heere als Koning op tweeërlei wijze heerscht, deels door zijn uitwendige macht en deels in zijn zedelijke wereldorde. Hetzelfde verschil als dat een vader in zijn eigen huis opmerkt. In dat huis toch zijn tweeërlei soort van dingen. Er zijn meubelen en er is allerlei stoffelijke voorraad; maar er is ook menschen. Nu is, wat die stoffelijke ingrediënten betreft, zijn macht absoluut. Hij verzet ze, hij schikt ze, hij doet er mee naar zijn wil. Maar zoo gaat het niet met de menschen, die tot zijn gezin behooren, niet. Want wel kan hij ook over deze tucht en gezag uitoefenen en ze desnoods met macht dwingen op een bepaald oogenblik; maar hij gevoelt zeer wel, dat dit niet de zedelijke heerschappij is, die hij als hoofd des gezins moet uitoefenen. Hij is geen dierentemmer in een menagerie, die een iegelijk bioloogert, hun schrik inboezemt en hen willoos maakt. Integendeel, zijn ideaal is, dat zijn vrouw en kinderen en dienstdiener, uit zedelijke motieven zoo met hem verkeerden, dat er metterdaad een ordelijk, rustig en vanzelf loopend saamleven ontstaat; en dan eerst is zijn heerschappij in zedelijke zin waarlijk gegrondvest, indien hij feitelijk heerscht, maar zonder bijna ooit op onderwerping te moeten aandringen.

En ditzelfde verschil nu bestaat ook in het Rijk van God. Ook God heeft in zijn onmetelijk rijk van hemel en aarde tweeërlei creaturen geschapen. Eenerzijds een creatuur zooals de wind en het water, het metaal en de rotssteen, de cederboom en de roos van Saron, en zoo ook het dier met zijn instinct, en aan mensch en dier

het lichaam, met zijn ademhaling en bloedsomloop. Maar behalve al dit stoffelijke creatuur schiep God ook engelen en menschen, d. w. z. Hij schiep én in den hemel én op de aarde geheel een menigte, een heershare van schepselen, die deel hadden aan een hooger, d. i. geestelijk leven. En deze tegenstelling nu maakt, dat in dit rijk van God zijn heerschappij een ander karakter draagt al naar gelang deze zich op het geestelijke of stoffelijke creatuur richt. Over het stoffelijke creatuur toch heerscht God rechtstreeks, onmiddellijk en absoluut. Bliksem en donder, wind en regen, erts en steen, boom en plant, leeuw en lam, ademhaling en bloedsomloop en zoo voorts, kunnen zich nooit tegen Gods heerschappij verzetten. Ze zijn er vanzelf onder. Ze kunnen er niet buiten geraken. Ten opzichte van het stoffelijke creatuur is dus de werking van Gods souvereiniteit onafgebroken en volstrekt. Maar anders staat het met de wereld der engelen en der menschen. Niet alsof deze ook maar één enkel oogenblik feitelijk aan Gods oppermacht ontkomen konden. Ook in de hel, waar Satan troont, kan geen schepsel zich zonder zijn wil roeren of bewegen. In de wereld der goede engelen houdt Hij elken Cherub en elken Seraf in de hand zijner almacht. En ook onder de kinderen der menschen is er niet één, die zich ook maar één oogenblik aan 'Heeren goddelijke oppermacht kan onttrekken. Maar voor zijn geestelijke schepping is dit feitelijk bedwang niet genoeg. Als het God alleen er om te doen ware geweest, om zijn engelen en zijn menschenkinderen als zijn instrumenten of als een soort van kunstig ineengezette machines zelf te bewegen, zoo zou Hij hun geen zedelijke existentie hebben toebedeeld. Die zedelijke existentie toch is er op aangelegd, dat engel en mensch zelf in Gods geacht en in de overdenking van zijn wil zouden ingaan; dat door dit besef aangaande Gods gedachten en zijn wil een tweede oorszaak in het oorzakelijk werk van God den Heere zou gesteld worden; en dat alsnu engel en mensch zich uit vrije aandrif mee zouden bewegen in het groote raderwerk van Gods schepping. Aan het doel der schepping beantwoordt deze geestelijke existentie van engel en mensch derhalve dan eerst, als geheel het engelenom en geheel het meerekenend menschelijk geslacht uit eigen aandrif en met vrijgemaakten wille niet anders wil, dan hetgeen de heilige wil van den Heere onzen God bedoelt.

Is dit nu niet het geval; en kant zich de wil van engel of mensch tegen den wil van God aan; dan ontsnappen ze daardoor wel niet aan 's Heeren almacht, en blijven ze wel aldoor als creatuur in zijn hand; maar de heerschappij van den goddelijken Souverein over hen draagt dan een uitwendig karakter, en zetelt niet in hun eigen hart. Van daar dat de val der engelen en de val van den mensch een breuke sloeg, niet in Gods almacht, noch in zijn souvereiniteit, maar wel in die geestelijke heerschappij die God de Heere wil uitoefenen in het hart, in den wil en in het besef van zijn geestelijke creaturen. Gevolg hiervan was, dat het in den hemel tot een absolute scheiding kwam, op zulk een wijs, dat de goede engelen het rijk der hemelen bleven vormen, terwijl de gevallen engelen omsloegen in het rijk van Satan of de hel. Op aarde daarentegen kwam het niet tot die absolute scheiding. De mensch was anders aangelegd dan een engel. Een gevallen engel is onredbaar en kan geen voorwerp van verlossing zijn; de gevallen mensch wel. Vandaar dat er toen tweeërlei kracht begon te werken, eenerzijds de geestelijke en onheilige macht van Satan, die de kinderen der menschen in hun hart, d. i. geestelijk bij zijn rijk poogde in te lijven; en anderzijds de geestelijke en heilige macht die uit de hemelen werkte, om ook het geslacht van de kinderen der menschen weer op het standpunt te brengen, waarop de goede engelen in de hemelen stonden. Zoo bestond er dus drieërlei: ten eerste het geestelijk rijk van God in de hemelen, waartoe de heerscharen der goede engelen behoorden; ten tweede het duivelsche rijk in de hel, bestaande uit de heerscharen van de gevallen engelen; en ten derde daar tusschen in, deze aarde waarop het gevallen geslacht van de kinderen der menschen woonde, een geslacht dat bij aanvang aan den Overste der wereld onderworpen was, maar dat door God werd teruggeëisch, opdat het elken band met het rijk der hel zou verbreken, en zich weer zou laten inlijven in het Koninkrijk der hemelen.

De benaming „Koninkrijk der hemelen“

heeft dus deze bepaalde betekenis, dat het geslacht der menschen moet teruggeleid naar dat zedelijk koninkrijk, dat ook na den val van Satan, in de hemelen steeds heeft voortbestaan. Het „Onze Vader“ zelf bewijst dit. Daarin toch legt Jezus ons de bede op de lippen: *Uw naam worde geheiligd*. Opdat die naam geheiligd worde leert hij ons bidden: *Uw koninkrijk kome*. En opdat dit koninkrijk kome, legt hij ons de smeeking in het hart: *Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alsoo ook op aarde*.

Nu bedenke men intusschen wel, dat Gods geestelijke heerschappij onder zijn engelen, hoezeer ook in overeenstemming met den eisch van zijn koninkrijk, toch niet al zijn koninkrijk is. Integendeel, in vallen zin genomen zal het koninkrijk Gods dan eerst blinken met ongetemperden luister, als Gods heerschappij niet alleen in de engelenwereld, maar ook in de wereld der menschenkinderen volkomen zal zijn, en deze heerschappij over menschen en engelen in zuiver verband zal zijn gesteld met zijn heerschappij over heel de natuur, zoo op aarde als in het firmament en in de hemelen Gods die boven dit firmament zich uitbreiden. Daarom wijst heel de Schrift ons daar ook altoos heen. Het rijk der heerlijkheid komt, en in dat rijk der heerlijkheid zal God alles in allen zijn. Nu toeft dit nog. Ontzettende gebeurtenissen zullen nog moeten plaats grijpen, eer dit rijk der heerlijkheid kan intreden. Maar komen doet het gewiselijk. Heel de profetie der Openbaring van Johannes teekent ons de komst van dat koninkrijk in zijn majesteit.

In het spraakgebruik der Heilige Schrift hebt ge dus wel tusschen drieërlei te onderscheiden. Ten eerste is er sprake van de *souvereine heerschappij Gods*, die van Hem, als den almachtigen Schepper over alle creatuur in den hemel, op aarde en in de hel, steeds werd uitgeoefend, noch wordt en eindeloos zal uitgeoefend worden. Ten tweede teekent de Heilige Schrift ons de heerschappij van het Rijk Gods, en dat wel in finalen zin, als eens de laatste vijand zal zijn onderworpen, en de strijd voleind, en het rijk der heerlijkheid, dat in de stoffelijke én de geestelijke wereld van aard en hemel zal omvatten, glorieuselijk zal ingaan na de wederkomst van den Zoon des menschen op de wolken. Maar ook spreekt de Heilige Schrift ten derde van het Koninkrijk der hemelen, d. w. z. van een Koninkrijk in geestelijken zin, dat tot op de bevestiging van het Nieuwe Testament, nog niet op aarde, doch alleen in de hemelen onder Gods engelen bestond; maar door het kruis van Golgotha met de daarop gevolgde opstanding, uit den hemel op de aarde is overgebracht. Daarom sprak Jezus het uit: „Mijn koninkrijk is niet van hier“, waar in het Grieksch staat: *ἐκ τούτου κόσμου*, wat zeggen wil: heeft niet op deze aarde zijn oorsprong; gelijk hij dan ook uitdrukkelijk er bijvoegde: *Mijn koninkrijk is niet uit deze wereld*. Dit nu wijst er op, dat dit geestelijke Koninkrijk Gods, dat niet op aarde, maar wel in de hemelen onder Gods engelen bestond, door Jezus uit dien hemel naar deze aarde is overgebracht. Een rijk dat niet wortelt in de dwingende almacht Gods, waarmee Hij zelfs Satan gebruikte om zijn raad te volbrengen, maar dat gegrond is in de omzetting van het hart des menschen, waardoor die mensch er toe komt, om uit eigen aandrif en met *zijnvrijgemaakten* wil weer te willen wat God wil.

Dit Koninkrijk der hemelen nu was nog niet op aarde gebracht toen Johannes de Dooper optrad. Hij toch riep: *Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen*, en is er dus nog niet. En ook Jezus zelf wist en sprak het uit, dat dit Koninkrijk der hemelen nog pas te komen stond ook na zijn optreden als rabbi. Ook hij immers sprak het Johannes den Dooper letterlijk na: „Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.“

KUYPER.

„Deze Jezus zal alzo wederkomen.“

[HEMELVAART.]

Dere Jezus, die van u opgenomen is in den hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs hij hem naar den hemel hebt zien hemenvaren.

Hand. 1: 11.

Na zijn opstanding kon Jezus niet op aarde blijven.

Deze wereld ligt nog in het booze, onder de macht van den dood; en Jezus had den dood achter zich. Hij had den dood achter zich, niet als Lazarus, die wederom stierf, maar als een overwinnaar, die heel de vallei der schaduwen

des doods had afgetreden; die de bitterheid des doods ganschelijk had uitgedronken; aan wien alles gestorven was; en die daarom, na den eeuwigen dood doorworsteld te hebben, niet meer sterven kon.

Hij zou dus op deze wereld eindelijk hebben moeten blijven leven. Maar ook dit kon niet, want Jezus was niet meer van deze aarde. Hij hoorde hier niet meer thuis. Hij leefde na zijn opstanding in de eeuwigheid. Zelfs in zijn aanvankelijk verheerlijkt lichaam kon hij geen aansluiting meer hebben aan een wereld, waarin alles vergankelijk was en onderworpen aan den dood.

Vandaar dat Jezus na zijn opstanding een daad van opoffering doet, door nog veertig dagen lang, nu en dan, aan zijn discipelen te verschijnen. Alles riep hem naar boven. Deze wereld bood hem geen plaats der ruste meer. Hij was door den dood vreemd aan haar geworden. En niet genoeg kan de liefde, kan de deernis en kan het goddelijk mededoogen geloofd, waarmee de Christus ook na zijn opstanding, nog op deze wereld vertoeven blijft.

Hij deed dit uit liefde voor zijn jongeren. Hij deed dit uit liefde voor zijn kerk. Hij deed dit uit liefde ook voor u. Maar voor hem was het vrijwillige berooven van hemelheerlijkheid. Voor hem ontfermde zelfopoffering. Zich een lijden getroosten, dat niet meer voegde bij zijn staat.

Ge merkt dan ook wel hoe Jezus reeds terstond na zijn opstanding alle aanraking naar het vleesch afstoot, en tot Maria zegt: "Raak mij niet aan, want ik ben nog niet opgevaren."

Daar Jezus ten hemel opvoer was derhalve niet raadslachtig noch vreemd, maar volkomen natuurlijk.

Hij kon op aarde niet blijven; hij moest naar den hemel toe; en nu zijn er, om van de aarde naar den hemel te komen, slechts twee wegen, of door den dood, of door een opvaren.

Sterven nu kon Jezus niet meer. Hij moest dus wel ten hemel varen; en al ware het dan ook, dat de Evangelisten en de Handelingen ons geen opzettelijk bericht van deze Hemelvaart gaven, toch zou de kerk geen oogenblik in twijfel kunnen verkeren, maar met zekerheid getuigen kunnen, dat Jezus ten hemel gevaren was.

Ze wist uit het gebeurde met Elia, dat hemelvaart mogelijk is, en waar de weg des doods voor Jezus was afgesneden, had ze dus geen andere keuze, dan om ook bij Jezus van een hemelvaart te spreken.

Toch heeft de Heere niet gewild, dat zijn kerk alleen op onderstellingen bouwen zou.

Neen, hij is niet eenzaam en verlaten, ongewerkt en ongezien, van deze aarde verdwenen, maar heeft gewild dat zijn jongeren van zijn hemelvaart getuige zouden zijn. Zij waren er bij, toen hij op zou varen. Hij nam afscheid van hen, eer hij opvoer. En toen de wolke hem wegnam van voor hun oogen, verschenen twee engelen Gods om zijn discipelen te troosten, en nogmaals aan de discipelen, en door hen aan heel de kerk, de belofte te herhalen, dat hij eens uit dien hemel naar deze aarde zou wederkomen, om het werk te voleinden en den triomf te besluiten, die op Golgotha en in het geopend graf was aangevangen.

En juist die belofte nu van zijn wederkomst hoort bij zijn hemelvaart bij. Zonder die belofte is de hemelvaart slechts de aanduiding van de wijze waarop hij, u Jezus, van deze aarde wegwegaan. Dan raakt ge uw Heiland door zijn hemelvaart eenvoudig kwijt. Dan is zijn taak op aarde afgedaan, en of hij nu wegwegaan door een tweeden dood of wegwegaan door een opvaren ten hemel, het resultaat blijft hetzelfde, dat u Jezus weg is, en dat gij op aarde het nu zonder Jezus hebt af te doen.

Maar met die belofte wordt dit heel anders. Evenzoo anders als het verschil wat het voor u gezin maakt, of vader voor langen tijd van u gaat, of verre reizen, maar met het voor-nemen om straks weder te keeren, of wel dat ge u vader verloor door den dood.

Gaat vader van u, om nooit weer te keeren, dan hebt ge uw leven er op in te richten, om voortaan zonder vader te zijn, en kunt ge niet meer met hem rekenen. Maar gaat vader op verre reizen, met de belofte van straks weer te keeren, dan leeft ge wel voor een tijd verlaten, maar wordt alles er op ingericht, om na korter of langer tijd vader weer in liefde te ontvangen en het leven met hem voort te zetten.

En dat beeld nu heeft Jezus zelf in zijn gelijkenis gebruikt, van een aanzienlijk man die reisde naar verre landen, om een koninkrijk te ontvangen, en die, nadat hij het ontvangen had, tot de zijnen weder zou keeren.

Om weder te keeren, niet maar als de vader, die terugkwam gelijk hij ging, maar als een hoofd des gezins, dat inmiddels van arm rijk was geworden, en nu zou terugkeeren, niet enkel om de zijnen door zijn weerzien te verblijden, maar om ze rijk, om ze overgelukkig te maken, en ze te doen deelen in zijn weelde.

En fout, een onvergeetlijke, een liefdelooze fout is het dus in het geloof van Gods volk, als het na Jezus hemelvaart voortleef, alsof Jezus niet alleen weg was, maar eeuwig weg zou blijven.

En toch, dat komt maar al te veel voor.

Duizenden bij duizenden van Gods kinderen leven wel in de hoop, om straks bij hem sterven in den hemel in te gaan, en daar met Jezus te wezen, maar ze talen niet en ze kunnen niet naar die heerlijke belofte, die voor al Gods volk in zijn toekomst ligt.

Ze vergeten, dat, als ze sterven, hun lichaam niet medegaat, en dus alleen hun ziel, afgescheiden van hun lichaam, gedrenkt zal worden met geestelijke zaligheid; en dat ze dus in dien afgescheiden staat wel geestelijke gemeenschap met hun Jezus in de ziel zullen kunnen oefenen, maar dat ze hem nooit met het oog zullen zien.

Ze vergeten, dat de gezaligden in den hemel in het visioen op Pathmos, branden van ongeduld, om de heerlijkheid van hun Christus te zien ingaan, en telkens roepen: "Tot hoe lange, Heere!" — en dat hun gezegd werd, dat ze nog een weinig tijds geduld moesten oefenen; ja, dat hier de lijdzaamheid der heiligen in bestaat.

En ze vergeten eindelijk, dat God hen als menschen schep; dus naar ziel en lichaam, en dat ze dus geen volle menscheit gelukzaligheid en heerlijkheid genieten kunnen, zolang ze de helft van hun bestaan missen in het ontbloot zijn van hun lichaam.

Waar dan bij komt, dat al zulk zielebestaan door en door onschijnbaar is, want dat en de profeten vanouds, en de uitspraak van Jezus, en het getuigenis der apostelen, er de kerk des Heeren telkens en telkens weer bij

bepaalt, dat het niet uit is met de zaligheid uwer ziel; dat er ook daarna nog een *Avondmaal* heerlijkheid komt; en dat dan eerst de vrijheid der heerlijkheid van Gods kinderen zal geopend worden.

En daarin nu ligt de betekenis van het vieren van den Hemelvaartsdag. Dan toch roept Gods Woord ons allen saam weer naar den Olijfberg, om getuige van Jezus opvaren in glorie te zijn; maar ook om van God zelf, door het getuigenis zijner engelen, de leering te ontvangen, dat deze hemelvaart alleen te verstaan is, zoo ge haar beziet in het licht van Jezus' wederkomst. "Deze Jezus zal alzo weerkomen, gelijk gij hem ten hemel hebt zien opvaren."

Immers zoo eerst is al den tijd, die tusschen Jezus' hemelvaart en zijn terugkomst verloopt, niets dan een *intermezzo*: een tusschenbedrijf, een overgangstoestand. Ja, ja, lang kan duren en eeuwen aan kan houden, omdat duizend jaren bij den Heere zijn als één dag; maar die toch, ook al duurde het reeds bijna twee duizend jaren, toch nooit iets anders dan een overgangstijdpunt zijn kan.

Hij ging, maar hij komt weder.

Al geldt dus het "Volbracht" van Golgotha ten volle van het offer der Verzoening; het geldt volstrekt niet van het Middelaarswerk. Dat Middelaarswerk zal eerst dan volbracht zijn, als de Zoon het Koninkrijk aan God en den Vader zal overgeven en God zijn zal alles in allen.

Dus was het nog niet af bij de Hemelvaart, maar ging Jezus de hemelen binnen, om dit Middelaarswerk voort te zetten; om zijn offerande geldend te maken bij den Vader; om voor ons te bidden; om ons door zijn Geest en Woord te regeren; om voor ons tegen Satan te strijden; om zijn kerk bij de verworvene verlossing te beschutten en te behoeden; en aldus de eendelijke openbaring van zijn glorie en de glorie van Gods kinderen mogelijk te maken.

Ook van hem geldt dus: *Jezus werkt aldoor*. Hij is rusteloos bezig om ons plaatse te bereiden.

Maar ook hiermee loopt het Middelaarswerk niet ten einde; en voltooit zal dit groote, goddelijke Middelaarswerk eerst dan zijn, als diezelfde Jezus die van den Olijfberg ten hemel voer, uit dien hemel, met de kroon van het fijnste goud op het hoofd, zal terugkeeren naar deze zelfde aarde, om den antichrist te verdoen met den adem zijns monds, en al zijn verkoren volk te doen deelen in zijn glorie. Dan zullen al Gods kinderen, die reeds den hemel waren ingegaan, uit dien hemel met Jezus naar deze aarde wederkeeren; hunne zielen zullen weer met hun, dan verheerlijkt, lichamen vereenigd worden; de Bruid zal het Lam ontmoeten; heel Jezus' kerk zal, uit alle eeuwen saamgevoerd, hier op aarde voor haar Koning verschijnen; en dan zal het worden een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; een aarde waarop gerechtigheid woont.

Ook gij, als ge sterft, gaat dus wel van deze aarde weg, maar om evenals Jezus eens tot deze aarde terug te keeren, en in eeuwig, eindeloos jubel, den lof uit te galmen van hem, die opvoer, maar wederkeerde, en dan in glorie heerscht als de Middelaar, voor wien alle knie zich buigt, en wiens victorie over Satan, Dood en Zonde door alle tong beleden wordt.

KUYPER.

Amsterdam, 1 Mei 1891.

Wat van 1834 geldt, geldt evenzoo van 1886, ook van de Doleantie blijkt nu reeds in toenemende mate, wat prikkel voor verhoogd kerkelijk leven ze gaf.

Ongetwijfeld gaat zulk een kerkelijke beweging steeds gepaard met veel niet-ge-nog te betreuren bitterheid; een bitterheid soms, als de hartstochten opgewekt zijn, zoover gaande, dat ze het hart pijn doet.

Maar pijn doet elke insijding in wat zweert of krank is, en de zachte heelmee-sters hebben zelden het leven en de gezondheid gered.

Misschien had daarom dit pijnlijke wel kunnen gemedend worden, en van Doleerende zijde heeft men in het hachelijk oogenblik elk middel uitgeput, om een vredelievende oplossing mogelijk te maken; ja zelfs in *Een ernstig woord* de Haagsche Synode bezwoeren, om elke vreedzame oplossing niet af te snijden; maar wat baate dit? De Haagsche Synode heeft het zoo, en niet anders gewild. En dat men dit wilde bleek reeds kort na Januari, toen een Gereformeerde predikant, die eens eender trouwste broederen was, het op een vergadering van *Vrienden der Waarheid* uitsprak: "Het moet tot een kleine afdaling komen, en dan is alles weer gezond."

Doch hieraan is nu eenmaal niets meer te doen, en hiervoor blijft de verantwoordelijkheid op de manne der Synode rusten.

Reeds nu echter is het duidelijk door heel het land, wat kostelijke vrucht de Doleantie naar alle zijden afwerpt.

Voor eerst in de Ned. Gereformeerde kerken zelf, waar, en dit betekent iets, een overtuiging werd ontwikkeld, die zelfs den tegenstander verbaast; waar het kerkelijk leven gezonder vorm aannam; waar het gehele stuk der kerk tot klaarheid is gekomen; waar de taak der diaconie een andere opvatting kreeg; en een zuivere weg van reformatie geopend werd, die nog steeds verder door wordt getrokken.

Evenzoo voor de Christelijke Gereformeerde kerk, die, mede als vrucht der Doleantie, meer is gaan nadenken over haar eigen positie; zich rekenschap begint te geven van den weg dien ze sinds 1869 insloeg; en op weg is de ware catholiceit weer op te vatten, ter wering en uitbanning van elk separatistisch begrip. Iets waar wel tegenover staat, dat juist anderen zich meer in het separatisme vastzetten. Maar dit is een phase, die men doorworstelen moet. Ook geldt het *post nubila lux*!).

En eindelijk niet minder voor de Synodalen, die er zelve in roemen, zoo als juist, dank zij de actie der Doleantie, het kerkelijk leven ook onder hen is wakker geschild; velen uit hun droomerig nietsdoen

zijn opgewaakt; en op menig terrein van barmhartigheid een activiteit wordt ontwikkeld, die tot dankbaarheid stemt. Huisbezoek, catechisatie, alles is nu actief geworden. Menschen die nooit ter kerke kwamen, komen er nu.

En dat deed alles de Doleantie.

Ja, ze deed meer.

Ze maakte ook een heilzame schifting. Ze lei voorgoed het zwijgen op aan die vele roepers, die een hoog woord wilden spreken, maar nu van achteren gebleken zijn, den moed te missen van hun overtuiging.

Daardoor zijn de Modernen en Irenischen vrij in hun beweging geworden, en kan de uitkomst ons leeren, wat in deze Synodale kerk, die nu het Gereformeerde element bande of tot zwijgen doemde, uit deze zonderlinge vermenging van modernisme en irenisme staat geboren te worden.

Wie weet, misschien mocht dit in 's Heeren hand nog eens het middel zijn, om de Irenischen van de dwaling hun wegs te bekeeren.

Of is het niet opmerkelijk, hoe reeds een man als Prof. Gunning aan de Leidse universiteit op één uiterst belangrijk, en, mits hij consequent is, zeer ver reikend punt van zijn dwaling terugkwam?

Van Synodale zijde wierden we ditmaal verraast door het bericht, dat de heer Dr. van Oosterzee, predikant te Slidrecht, Slidrecht verlaten gaat en uitwijkt naar de Oost.

Men voelt waarom dit bericht in hooge mate onze opmerkzaamheid trok.

Na de Doleantie toch was Slidrecht de eenige plaats in ons land, waar men onder de Synodalen nog een oogenblik den moed greep, om aan het Modernisme den handschoen toe te werpen.

Overal elders boog men in als een gekalkte wand; maar te Slidrecht openbaarde zich verzet.

Dr. Liefstuck was er uit Friesland beroepen, en Dr. Liefstuck stond bekend als een prediker en schrijver, die openbaarweg den Christus naar de Schriften loochende.

Vandaar verzet van de belijders te Slidrecht. Een vonnis tegen Liefstuck van de Sneeker Classis. Een vonnis vóór Liefstuck van Friesland's Provinciale bestuur. Nieuw verweer in de Classis van Dordt. Eindelijk komt de zaak voor de Synode. En het eind is, dat het Provinciaal kerkbestuur van Zuid-Holland, bijna geheel uit dusgenaamde orthodoxen saamgesteld, het noodige fiat verleent, om dezen wolf uit Friesland op de schaapskooiv van Slidrecht los te laten.

De strijd was dus verloren. Smadelijk verloren zelfs. Sommiger conscientie was bitterlijk bezoodeld. Vooral zoo men zich te binnen brengt, met welk een Jahu-vuur dezelfde mannen in dezelfde collegien tegen belijders des Heeren in zake de Doleantie gewoed hadden.

Er lag daarom iets troostrijks in de gedachte, dat althans de orthodoxe predikant van Slidrecht wel ten passen achterwaarts trad, maar toch nog niet geheel wek.

De naam dien hij droeg schijnt tot dien moed beziel te hebben. Hij was een Van Oosterzee, en iets van het enthousiasme van zijn vader in hem gevaren.

Vandaar het bericht, destijds uit Slidrecht gekomen, dat Dr. van Oosterzee een combinatie gemaakt had, om een Evangelisatiegebouw te stichten, en hierin te spreken, als zijn moderne collega in de kerk den kansel betrad.

De poging was zwak, het is zoo. Ze was te onschuldig. Men bleef schotvrij. Er stak geen beginsel in. Het was oppleisteren, waar houweel en zwaard noodig was.

Maar het hart deed het toch goed, dat niet van elk protest was afgezien.

Het vroolijk licht van den heldenmoed brande wel niet meer in Slidrecht; maar er gloorde dan toch nog een rookende vlam. Waarom zoudt ge die uitblussen?

Doch zie, ook die hope heeft teleur gesteld.

Blijkbaar is aan Dr. van Oosterzee zelf al spoedig de onhoudbaarheid en onproffiteelheid van zulk een valsche positie gebleken.

Dat gaf toch niet.

Daar vorderde men niet med.

En zoo gaf hij het op; en nu gaat hij naar Indië.

Voor onze Oost nog zoo kwaad niet, maar voor Slidrecht tragisch en droef.

En nu is deze kleine historie wel afgespeeld op een vergeten dorp, maar nochtans ligt er in die kleine historie een ontzettend getuigenis der teiten.

Er blijkt toch uit, dat het onder de Synodale hiërarchie in volstrekt *onmogelijk* is, den kerkrechtelijken strijd tegen de verloochening en loochening van onzen eenigen Heere en Zaligmaker principieel aan te binden.

Of wil men, dat die strijd wel is aan te binden, maar dat hij onveranderlijk op een triomf te meer voor het *ongeloof* uitloopt.

Tot eindelijk de man, die nog het moedigst streed, het veld ruimt en naar overzee gaat.

Vandaar dat in onze grootere steden de Synodale Gereformeerden en Confessionee-len zoo stil als een muus in den heek krui-pen, omdat ze weten dat de kat op wacht zit en loert om het muise te vangen.

We blijven tegen de benaming van *valsche kerk* voor het Synodaal Genootschap principieel bezwaar koesteren, en twijfelen niet, of bij nader inzien, zal men ons moeten toegeven, dat die naam hier niet toepasselijk is.

Daarom veroorloven we ons te wijzen op

het principieel verschil dat bestaat tusschen een *valsche kerk*, een *schijnkerk* en een *tegenkerk*. Drie namen, die men het best verstaat, als men ze eerst toepast op den Christus.

In de Heilige Schrift is ons voorzegt, dat er tweeërlei zou komen: 1°. valsche Christussen (Matth. 24 : 24) en 2°. anti-Christussen of tegen-Christussen (1 Joh. 2 : 18). Anti toch beteekent tegen.

Is nu een *valsche Christus* hetzelfde als een *tegen Christus*; of, om het Grieksche woord te bezigen: is een *Pseudo-Christus* hetzelfde als de *Anti-Christus*?

Natuurlijk neen.

Een *Pseudo-Christus* is iemand, die, op grond van de profetie dat er een Messias komen moet, zich valscheij opwerpt alsof hij die Christus, die Messias ware.

Dit is dus iemand, die nooit aan Christus geloofd heeft, buiten de kerk staat, en zich nu als de beloofde Messias opwerpt, of wel zich in de plaats van den echten Christus dringt.

De *Anti-Christus* is daarentegen, naar luid van 1 Joh. 2 : 18, iemand, die in den kring der Christenen geleefd heeft, er nu uitgaat, en principieel zich tegen het denkbeeld stelt van den Messias, en alzo beiden, den Vader en den Zoon, loochent (vs. 22).

De *Valische Christus* zegt: Er moet een Messias zijn. Jezus was het niet. Maar ik ben het.

De *Tegen-Christus* zegt: Er moet *geen* Christus zijn. En daarom stel ik mij principieel tegen den Christus over.

Hierbij is nu nog in onze eeuw de *Schijn-Christus* gekomen in de filosofie. Een phantoom, dat zich toot met de schadu-wa van den Christus, en zijn schijn slechts misbruikt om ingang bij de schare te vinden.

Deze drie moet men dus wel en scherp onderscheiden: 1°. de pseudo-Christus of valsche Christus, 2°. de anti-Christus of tegen-Christus, en 3°. de Ceno-Christus 1) of schijn-Christus der filosofie.

En past men dit nu toe op de kerk, en onderscheidt men dus tusschen de *valsche-kerk*, de *tegen-kerk* en de *schijn-kerk*, dan is men er.

Doch hierover een volgend maal.

Het *formeele* recht om een instituut, waarvan men lid was, te verlaten, zal nu wel door niemand meer worden betwist. Dit kan thans als vaststaande gelden. Blijft dus nog slechts de tweede vraag, t. w. of de kerk, ook in dat geval, nog eenige rechts-macht, ter uitoefening van kerkelijke discipline, over den weggeloopte behoudt.

Dat b. v. hier te Amsterdam seer vele leden der aloude Gereformeerde kerk, nadat ze in 1886 nogmaals tot reformatie kwam, getoond hebben, niets meer met haar uitstaande te willen hebben, zal wel door niemand ontkend worden. Week aan week ziet men gansche scharen met haar te doopen kinderen d. diensten der Ned. Geref. kerk voorbijgaan, en den Doop bij het Synodale nieuwe tegen-instituut zoeken. Zoo doet men met den Doop; zoo met het Avondmaal; zoo met den Dienst des Woords; zoo met de bevestiging van het huwelijk; zoo met de kerkelijke ambten; zoo met de collecten, de scholen, de weeshuizen, en wat niet al.

De zaak is dus niet verborgen, maar openbaar. Minstens een schare van 100,000 ingezetenen van Amsterdam gaf bevestiging, op allerlei manier te kennen: 1°. dat ze niets meer met de Ned. Geref. kerk uitstaande wil hebben; en 2°. dat ze, voor zooverre ze iets kerkelijks zoekt, dit zoekt bij het nieuwe Synodale tegen-instituut.

Week aan week heeft de Ned. Gereformeerde kerk de leden opgeroepen, nu vier jaren lang, om hun naam op het duplicaat-lidmatenboek te doen plaatsen; maar deze breede schare gaf hier nooit gehoor aan.

Feitelijk mag en moet dus geconstateerd, dat deze schare daadwerkelijk verklaard heeft, niet meer tot het instituut der Ned. Gereformeerde kerk te willen behooren, en beschouwd te willen worden als leden van het Synodale, in 1886 nieuw opgerichte tegen-instituut. Want wel is volkomen, waar, dat uit deze breede schare hoogstens eene bevolking van 20,000 zielen, de godsdienstoefeningen eenigszins regelmatig bezoekt, zoodat in alle Synodale diensten sijn per week nog nauwelijks 10,000 personen zich vinden laten; maar in geval van doop of trouw gaan toch ook de anderen naar datzelfde instituut.

En zoo ontstaat dan de vraag, in welke positie de Nederlandsche Gereformeerde kerk, en speciaal haar college van Opzieners, tot deze afgewekene schare staat.

En dan dient geantwoord: 1°. dat deze kerk al hare leden, die ze op 16 December 1886 bezat, heeft te handhaven in de rechten, die ze in haar kring op dat oogenblik bezat; zoodat wie tijdelijk afdoelde, als een verdoelde, en niet als een heiden of tollenaar wordt beschouwd; 2°. dat ze door vermaan en waarschuwing en drang der liefde, alles doen moet wat in haar vermogen is, om haar afgedoelde leden, van verdere afdoeling terug te houden, en zoo mogelijk tot terugkeer te bewegen; maar 3°. dat ze *geen* institutionele rechts-macht meer bezit, om met de kerkelijke discipline tegen de zondigen op te treden.

Dit volgt in de eerste plaats uit den aard der kerkelijke discipline zelve. Wij leggen niet als de Roomsche kerk boetedoening op. Alle kerkelijke discipline bestaat in bestraffing met het woord, en voorts in afhouding van het Avondmaal en uitsluiting door den ban. Nu is ambtelijke bestraffing niet den woerde onuitvoerbaar zoo de persoon, na geciteerd te zijn, niet verschijnt; en mist haar zedelijken grond, naardien ze noodzakelijk de hier niet aanwezige erkenning van het ambt door

1) Deze term komt niet voor, maar staat op één lijn met *Antichristus*, *Cruciatu* etc.

den te kastijden persoon onderstelt. En evenzoo is een onmogelijk, iemand uit te sluiten, die buiten staat, of iemand te werven van het Avondmaal, waar hij tot geen prijs komen wil.

Volgt ten tweede uit de *ongecoorloofdheid* van zulk een discipline in rechten.

Maakt iemand, die lid van uw kerkelijk instituut is, zich b. v. aan echtbreuk schuldig, zoo is het plicht van den kerkeraad, hem te dagen, getuigen te hooren, de zaak te onderzoeken; en kan het plicht zijn, hem zelfs openlijk af te lezen. En dit alles kan, zoo hij lid van uw instituut is en wil zijn. Wil hij dit daarentegen niet, en gingt ge dan toch openlijk zulk eene beschuldiging tegen hem inbrengen, zoo zou hij u dagen voor den rechter, en de rechter zou u veroordeelen.

En volgt ten slotte uit den grondslag van de kerkelijke tucht. Deze was namelijk steeds de *vrije onderwerping*. In Israëls kerk niet. Daar beslist de geboorte. Zoo ook bij Rome. En in het algemeen in de Staatskerk, en dusgenaamde volkskerk. Maar niet in een kerk van Christus, waar alleen grondslag is, „dat ge met het hart geloofd en met den mond belijdt". Vandaar dat op de gedoopten, die nog geen belijdenis deden, geen andere discipline kan toegepast, dan dat men ze buiten zijn instituut sluit, als de zondigen in wie de kerk zich bedrogen ziet.

En vraagt men nu ten slotte, of het ambt dan niet over alle gedoopten gaat, zoo moet hier onderscheiden. De kerk van Christus is over de geheele aarde verspreid. Dit maakt indeelingen noodzakelijk, die ten eerste plaatselijk zijn, zoodat een ambtsdrager te Petersburg geen de minste kerkelijke rechtsmacht bezit over een kind Gods in Londen. Maar deze indeeling gaat ten tweede naar de talen. Een ouderling der Fransche kerk in Amsterdam bezit niet de minste rechtsmacht over een lid der Engelsche kerk aldaar. Deze indeeling gaat ten derde naar de belijdenis. Te Rotterdam is een Luthersche en een Gereformeerde kerk, maar rechtsmacht bezitten deze kerken alleen binnen haar eigen kring. En zoo ook gaat deze indeeling ten leste naar de kerkorde, of naar het instituut. Er bestaat hier in Amsterdam een Christelijke, een Oud, een Nederduitsche Gereformeerde kerk, alle met eigen instituten. En bijaldien nu de Christ. Geref. kerk een banvo-nis sloeg over een lid der Ned. Geref. kerk zou ieder verbaasd openen, en niemand zou deze rechtsmacht erkennen.

Alles komt hier dus aan op de vraag, of uw kerk al dan niet de eenige, de absolute, de volstrekt ware is. Iadieu ja, dan bestaat er geen instituut naast uw instituut; geen ambt naast uw ambt; dan is er geen indeeling denkbaar. Dan zijn er of leden uwer kerk, of seclarissen, of heidenen en tollenaars. En zoo leert Rome het, omdat Rome niet onderscheiden kan noch wil tusschen de zichtbare en onzichtbare kerk.

Houdt men daarentegen dit gronddogma der Hervorming vast, dan volgt hieruit, dat wel de *onzichtbare kerk* één is, maar de zichtbare gesplitst, gedeeld en onderscheiden. En dan spreekt het vanzelf, dat dit ook deeling, splitsing en onderscheiding teweegbrengt in het arbeidsveld, in den levenskring, en in de ambtelijke bevoegdheid.

Ze er zeker moet dus vastgehouden aan den grondregel, dat alle gedoopten en alle belijders eigenlijk bij u hooren, en dat ze door elders te blijven verkeren, iets minder hebben en veelszins zondigen. En ze er zeker brengt dan den plicht mee, om rustelooze propaganda de gedoopten en de belijders tot u te lokken. Maar dit is dan ook een propaganda, waartoe ge uit uw kring uitgaat, om anderen te winnen, en deze straks uit hun kring in uw kring over te brengen.

Doch hieruit volgt dan ook, dat ge, uit uw kring uittrekkende, elk recht mist, om buiten uw kring ambtelijke rechtsmacht uit te oefenen. Lokken is niet straffen. Tot straffen kan het eerst komen, als ge ze gewonnen hebt, en ze uw rechtsmacht weer erkennen.

Nu doen ze dit niet. Ze verwerpen uw ambt. En hun is dit tot zonde. Maar voor u is er geen andere weg, om die rechts-macht te herwinnen, dan in de paden der dienende liefde.

Alle poging om gezag op te houden, waar het niet meer erkend wordt, werkt op kerkelijk terrein juist het omgekeerde van wat ge beoogt.

Het lokt niet en trekt niet; maar stoot af.

We durven hopen, dat de bezwaarden van Dr. Wyminga na de hiermede door ons gegeven toelichting bevredigd zullen zijn. Ook zij zullen thans niet meer het recht betwisten, om uit kerk in kerk over te gaan, bijaldien men oordeelt, dat die andere kerk *zuiverder* is. En evenzeer toegeven, dat het oordeel of zulk een kerk zuiverder is nooit kan staan aan de kerk die men verlaat, maar moet verblijven aan den persoon die overgaat. Formeel geven ze dus het recht om uit te treden toe. En evenzoo zullen ze thans hebben ingesien, dat de kerkelijke rechtsmacht van de kerk een einde neemt, zoodra een lid aan zijn kerk den scheids-brief send.

Slechts één punt zij nog nader uiteengezet.

Men werpt tegen, en zeer terecht, dat het de zenuw van de kerkelijke tucht ten deele doorsnijdt, zoo men iemands recht, zij het ook slechts *formeel* erkent, om zijn kerk te verlaten, overmits hij dan, zoodra de kerkeraad een procedure tegen hem aanvaagt, doodleuk zijn lidmaatschap op-zegt en er uitloopt om alzo van alle rechtsvervolg ontslagen te zijn. En dit is ook zoo. Dit is feitelijk de toestand, en van alle bestaan naast elkan-der van zulke kerkelijke instituten het onvermijdelijk gevolg. Wat baat het nu echter, of men al zegt, dat dit stuitend en hinder-

lijk is en da aan toe staan weg.

Stel nu, gij niet wegwloopt citeert ge het tot hem. Il waar blijft nu niet ge dus zelf baat. Kerker bereiklen, die rechtspraak o

Vroeger b Staat. Wie he hij er niet we ter hebben de ling gesloten veringstractat volgingen, m van patente m denkbaar, d verbonden, o te ontwijken, niet aan te ne niet baten, da nog zeggen k alle kerkgeme

Om dit ech men zich niet De rechtspraak hebben, om l ken, en daan van het recht wrake van he dus de kerkel dan zou zeer denking zwaa zoo. De kerkel schending, en wrake te make crimineele reel kerkelijke rechts ligheid der g eerste plaats geheel, en in enkele lid. O een waken, d onthelligd w nu hiermede dr dra ze doortas nooit van p wordt gewone des Avondmaa door uitzetting onverstaabaar onderstelt dat prijs stelt. Alle maal komen v is: „Gij moet tot elken prijs is het denkbaa nit." Maar taal u Avondmaal eigener beweg verklaart, niets willen weten, e hebben, om to niet, of: Gijn En wat hem het evenzeer i het ambtelijke ge en wegwalt, z meer erkent. G gelijk elk ande lyk gewicht k goede, in de s

De zaak mo andere zijde o begerlijk zijn, wil. Dan erla kracht. De k belijdenis, zo 1° macht in zo de conscient niet weggaaan. O gaat hij weg n en moet gij str om het verloren en naar de kud nooit moet de u om heerscha Dat werkt altoo ge het besef in Godswege gelo en hem tooner uw kerk het b

De fout ligt tucht dwang m over dengene d dat de kerk nie liefde en bemin dat, en men z wegwloopt, hoort door zijn heeng in vrijwillige ba Ook in de B daarom de zaak Ook op de cate moeten weten d zuiverste en hec inrichting heeft. hoezeer ook forr toch door zulk en zich vervree Zoo werpt ge h tie. Dien angel dien angel zult

En geldt het kerk, *sonder* dat belijdenis is, wel tus het uit, d de andere kerk tensij wel vastt tucht in leer o moest het ook n kerken en de Ch door zou men sterken, en beide kwaad in de gen

Nu er reeds o van de predicati Catechismus v verschenen zijn, over deze predi een kort woord

Niet alsof er g